

Kjøbenhavn, troer jeg dog, at jeg har en Slags Ret til at paastaae, at jeg med Føie kan bruge en saadan Betegnelse. Det er mig ikke klart, at man kan give noget andet Kriterium for en offentlig Politifag, end: at den behandles for en Politiret, og jeg troer heller ikke, at der faktisk er allermindste Forskjel i Behandlingen for Politiretten af disse Sager og andre offentlige Politifager. Det er sikkert, at der ifølge Forordningen af 28de Februar 1845 § 17 skal gives Tillægs Rettigheder til at erklære, om han vil have Aktor og Defensor bestilket i disse Sager, men det er ogsaa den eneste Forskjel, der er. Jeg troer saaledes, at jeg med Føie kan sige, at jeg ønsker, at de nævnte Sager skulle være, hvad de nu ere her i Kjøbenhavn, offentlige Politifager.

Ordføreren: Forsaavidt den høitærede Minister meente, at det skulde være, som han kaldte det, ugjortigt at medtage Thveri- og Bedragerisager, der nu saa længe have været behandlede som Politifager, kan jeg i Gæt og Akt henholde mig til hvad det ærede Medlem af Udvalget, der nu satte sig, bemærkede. Gjortigt er det meget let, thi man kan forandre to Politiretter til tre, og fire Kriminalretter til tre, saa er Sagen gjort. Men forøvrigt er det vistnok ingenlunde, idetmindste ikke for mig, det væsentlige Spørgsmaal ved nærværende Sag; det er derimod dette, om ikke under alle Omstændigheder de to Politiretter, som vi skabe til Behandling af offentlige Politifager, skulle kunne afgjøre alle virkelige Politifager, og det maa jeg bede det høitærede Thing vel at være opmærksom paa, at selv om de Betragtninger, som den høitærede Minister har gjort gjældende imod Udvalgets Endringsforslag til § 1 under Nr. 2 b, maatte finde Gjenklang her i Salen, er derved dog ingenlunde med Nødvendighed givet, at man maa stemme imod Forslaget under Nr. 15 til § 12, der for Politiretten overhovedet sætter Kompetencen til Vand og Brød, og derimod forekommer det mig, at den høitærede Ministers sidste Foredrag idetmindste ikke indeholdt nogen væsentlig Erindring. Ja, jeg hørte vel, at den høitærede Minister hævdede, at det maatte være ønskeligt, at Offentligheden og Mundtligheden kunde møde en be-

redet Forbund, og at man kunde vente, at Opinionen vilde med Tillid modtage den nye Retsforhandling; men det forekommer mig rigtignok, at dette forudsætter Regjeringsudkastet ogsaa paa det Allerbestemteste. Den hele Forskjel imellem Lovudkastet og Udvalgets Forslag er den, at hiint vil, at det skal være den Tillægs Rettigheder, der udtaler sig om Offentligheds og Mundtligheds Betydning, og naar han har seet ligeoverfor sig, hvorledes dette havde bragt Klarhed i Sagen, da tillader Dommeren at affige endelig Dom, medens derimod Udvalget ønsker, at det skal være den lovgivende Magt, som udtaler sig over Mundtligheds og Offentligheds Betydning, og tillægger Dommeren Myndighed til ikke blot at undersøge, men ogsaa endelig at paadømme disse Sager. Nu maa man dog heller ikke troe, at disse Sager ere af en saa overordentlig Vigtighed, at den offentlige Opinion paa nogen Maade med nogen særlig Interesse skulde gaae Offentligheden og Mundtligheden imøde paa dette Territorium. Forøvrigt har det undret mig, at den høitærede Justitsminister har talt saa stærkt imod Udvalgets Forslag i saa Henseende; thi det vil af Lovudkastets Motiver sees, at han selv har antaget, at den Grændse, som nu er fastsat i § 12, er meget for indskrænket, og at han har meent, at under alle Omstændigheder maatte Enddommeren ikke blot undersøge Sagen, men ogsaa efter Undersøgelsen affige Dommen indtil et Straffemaal af 20 Rd. i Bøder, simpelt Fængsel i 14 Dage og Vand og Brød indtil 4 Dage. Det er saaledes et mærkeligt Exempel paa Diskussionens Lethed til at fremkalde Argumenter, naar den høitærede Justitsminister endogsaa under Diskussionen synes at være kommen over paa en ganske anden Side. Lovudkastets Motiver tale endogsaa meget stærkt for den Betragtning, som vi gøre gjældende, og under alle Omstændigheder kunde jeg ikke overtale mig til at troe, at det høie Landsting skulde ansee det for rigtigt at lade det være en Tillægs Rettigheder eller et tillægs Varns Bærg, der afgjorde, hvorvidt der skulde affiges endelig Dom af den Dommer, der havde undersøgt Sagen; det forekommer mig virkelig at være umuligt. Naar jeg hørte den høitærede Justitsminister gøre